

Stille glimlach voor De Bomma's

Marla Kleine

*Voor de tweede keer nemen Vlamingen het podium in beslag van Feikes Huis. In 2010 overrompelde Annelies Van Hullebusch het publiek met *Dorp*, verhaal van een uitzicht. Opnieuw bewijzen 2 Vlaamse dames dat ook zij de kunst van het vertellen in beeld meester zijn. Op 29 september ging *De Bomma's* in première, losjes gebaseerd op het boek *Twee oude vrouwtjes* van Toon Tellegen.*

Het is niet de eerste keer dat dit boek tot een theatervoorstelling is bewerkt, de voorstelling van Ulrike Quade en Duda Paiva staat nog steeds scherp in het geheugen gegrift. Dansend, spelend en manipulerend gaven zij vorm aan de twee vrouwtjes. Nikè Moens en Vick Verachtert hanteren een totaal andere aanpak, bij hen heerst de stilte, de kracht van het kleine gebaar. Beiden zijn in 2007 afgestudeerd aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen in scenografie. Moens studeerde af in een samenwerkingsproject met de Toneelacademie in Maastricht, Verachtert trok na haar studie voor een half jaar naar Berlijn. Daar studeerde zij aan de Kunsthochschule.

Het bijzondere aan deze voorstelling is dat er gespeeld wordt met alledaagse voorwerpen, die geen rol krijgen, maar gebruikt worden in de functie waarvoor ze bestemd zijn. Sloffen, een thermoskan, kopjes, kortom alle voorwerpen die deel uitmaken van het huis van beide vrouwtjes. Het knappe is, dat beide manipulators, zonder tekst, zonder verdere toevoeging, door het hanteren van de objecten, de verschillende karakters weten weer te geven. De een wat ongeduldig en ongedurig, de ander bedachtzaam. Zichtbaar in de manier waarop ze hun voeten neerzetten, de koffie inschenken. Zo zetten Moens en Verachtert de dagelijkse gang van zaken neer, iedere nieuwe dag wordt ingezet met het geluid van een fluitketel, met het ritueel van koffie inschenken. Langzaam krijgt het huis en het leven van beide vrouwtjes vorm. Het

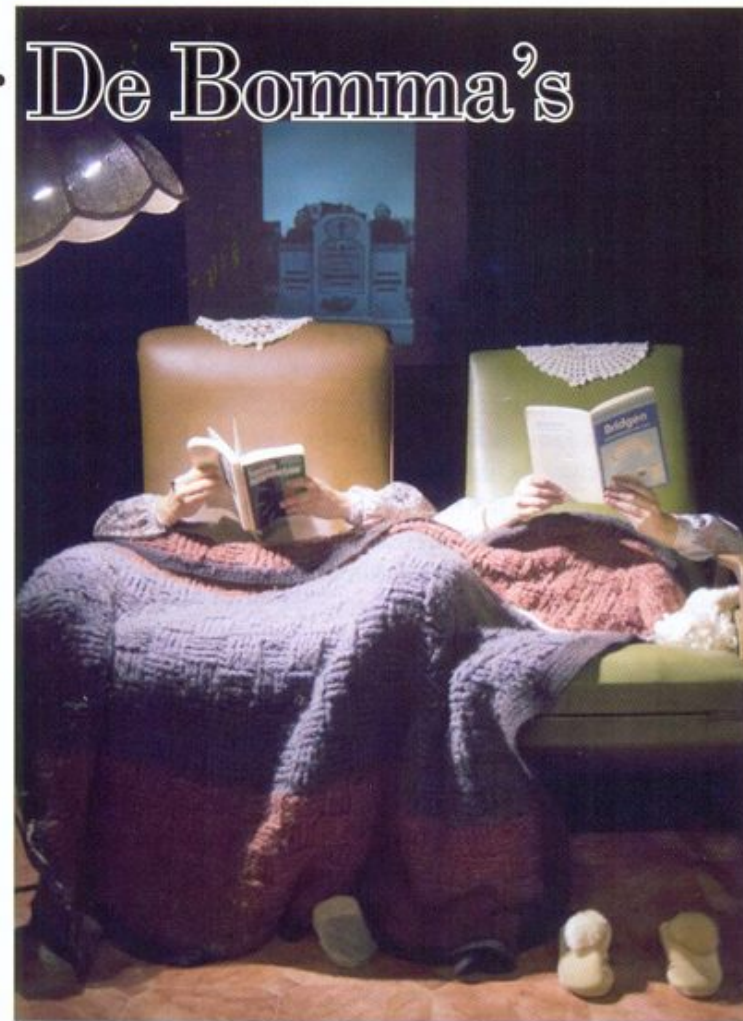

Foto Saris en Engelsman

podium raakt vol, maar toch raakt de zaak letterlijk uit balans. Door dat een van beiden ziek wordt en overlijdt, kunnen de rituelen nog maar half uitgevoerd worden. Het leven zakt letterlijk scheef, de vertrouwde wereld van alledag stort in. *De Bomma's* is een voorstelling die tot nadenken stemt, geen voorstelling van de gulle lach, maar een verhaal dat een permanente glimlach te voorschijn tovert. Ook een voorstelling die uiterste concentratie vereist en een volledige overgave van het publiek, alleen dan kan men meegaan in de kleine gebaren, de minimale veranderingen. De kijker wordt niet afgeleid door tekst of muziek, alleen het beeld spreekt. Een knappe prestatie.